

به نام خدا

مردم شریف و نجیب ایران

با شما در حالی سخن می‌گویم که سالی است در زندان اوین محبوس هستم و علی‌الظاهر مطابق حکم قطعی دادگاه انقلاب اسلامی می‌بایست چهارده سال علاوه بر این یک سالی که سپری گردید، تحمل حبس کنم. من هر آینه خود را فرزند شما ملت و البته که فرزند ایران بانو می‌دانم و ان‌شاءالله که حقیقتاً چنین باد...

نمی‌دانم آنچه را که بر زبان و قلمم جاری و ساری ساخته‌ام و در نهایت گفته‌ها و نوشته‌هایم حبسی گران اندازه ۱۵ بهار را نصیبم کردند، بر مدار حق بوده‌اند یا که نه؟! چه، اینکه آیندگان و پیشتر شما ملت در این ارتباط قضاوت خواهید کرد و بی‌گمان من در برابر قضاوت شما و البته قضاوت آیندگان تسلیم و تابع خواهم بود. لیکن از یک مهم و واقع، اطمینان کامل دارم و آن قدر متیقن نیست جز اینکه در همه آنچه پیشتر گفته و نوشته‌ام، سعی و تلاشم همواره نبوده است جز پیشه کردن صداقت و رعایت قبطه و سلم و صلاح ملت و کشورم.

و هر چند که باز نمی‌دانم در این جد و جهد از برای صادق بودن و در مسیر سلم و صلاح ملت و میهن گام زدن تا چه اندازه توفیق یافته‌ام و مع الوصف تا آنجا که میان من و معبودم و وجدانم معهود بوده و هست، لختی و ذره‌ای از مجاهدت و ممارستم در مسیر صدق و سلم و صلاح، کم‌فروشی نکرده و نخواهم کرد. از این رو در پیشگاه باری تعالی و در محکمه وجدانم و خاصه در محضر شما ملت اصیل و کهن، خود را رو سپید می‌دانم.

آری من به سرزمینم و ملت‌م عشق می‌ورزم و در همه حال سعی کردم تا به اندازه بضاعت خرد و ناچیزم، صدای رسا و بی‌لکنت ملت‌م باشم و حال چه مقدار توانسته‌ام حق مطلب را ادا کنم، خدا می‌داند و بس...

در هر حال، چنانچه بهای این نیت و قصد حق‌طلبانه، زندان و مصائب ناشی از آن است، فاش گویم و از گفته خود دلشادم که چنین حبسی و مصائبی را با افتخار می‌پذیرم و در این راه ایستاده می‌میرم اما زانو نمی‌زنم.

اطمینان دارم و یقین بدانید که روزی از راه خواهد رسید و بعد از آن کسی به دلیل گفته‌ها و نوشته‌هایش و به طور کلی به واسطه عقاید و باورهایش ناگزیر و ناگزیر از تحمل دوری عزیزانش نخواهد بود.

زندان و به تبع آن دور ماندن از خانواده و عزیزان، نامبارک و نامطلوب و حتی جان‌کاه است و اما چنانچه به خاطر شما مردم و حقوق مسلم‌تان باشد، زندان که سهل است و در واقع صبر و تحمل بر همه سختی‌های عالم امکان، چونان شهد شیرین و گوارا می‌گردد.

امیرسالار داودی، فرزند کوچک‌تان، منت‌دارتان است و از اینکه به بهانه‌ای هر چند خرد و ناچیز به شما ملت سرافراز منتسب گردد، بارها و بارها به خود می‌بالد و می‌نازد.

خدای ایران، حافظ جان و پناه ایران و ایرانی؛ و امیرسالار و امیرسالارها فدای بی‌چون و چرای ملت.

ارادتمند،

۹۸/۸/۲۹

ندامتگاه اوین اندرزگاه ۷ سالن ۵